

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: BP plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 lipca 2008 r. w sprawie R 957/2006-4, w zakresie w jakim oddala się nią odwołanie wniesione przez stronę skarżącą od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 26 maja 2006 r. orzekającej w sprawie sprzeciwu nr B 760 605, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ENERCON” dla towarów z klas 1, 2 i 4

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: BP plc

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowa rejestracja nr 137 828 słownego znaku towarowego „ENERGOL” dla towarów z klasy 1 i 4

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu z wyjątkiem towarów, które uznano za niepodobne

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania w odniesieniu do towarów, które uznano za niepodobne i oddalenie odwołania w pozostałym zakresie oddalenie

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 z uwagi na to, iż Izba Odwoławcza błędnie ustaliła, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2008 r. — Fluorsid i Minmet przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-404/08)

(2008/C 301/88)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Fluorsid SpA (Assemini, Włochy) i Minmet Co. (Lozanna, Szwajcaria) (przedstawiciele: L. Vasques i F. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2008) 3043 z dnia 25 czerwca 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG, sprawa COMP/39.180 — Fluorek Glinu, podanej do wiadomości spółek Fluorsid i Minmet odpowiednio w dniu 11 lipca 2008 r. i w dniu 9 lipca 2008 r., lub, tytułem ewentualnym, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na Minmet i Fluorsid w ramach tej decyzji na podstawie art. 44 § 2 regulaminu Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząc niniejszą skargę, spółki Fluorsid i Minmet mają za cel podważenie decyzji, w drodze której Komisja Europejska stwierdziła naruszenie art. 81 ust. 1 traktatu i art. 53 ust. 1 porozumienia EOG, i, w konsekwencji, nałożyła na nie grzywnę w wysokości 1 600 000 (milion sześćset tysięcy) EUR, za którą spółki te odpowiadają solidarnie.

Swe żądania skarżące opierają na następujących zarzutach:

- braku dowodów wskazujących na ewentualne naruszenie porozumienia EOG i art. 81 traktatu; w tym kontekście skarżące podkreślają, iż nie można było założyć, że cztery małe przedsiębiorstwa, z których jedno nawet nie prowadziło w 2000 r. sprzedaży na obszarze EOG, mogłyby — choćby w oderwaniu od realiów rynku — same narzucić ceny wielkim producentom aluminium (zwanym także „hutami”) na rynku, na którym decydujący wpływ na ceny ma podaż, a nie popyt;
- naruszeniu obowiązku uzasadnienia w zakresie dotyczącym dowodów na bezprawne zachowanie stanowiącym naruszenie art. 253 traktatu i art. 2 rozporządzenia 1/2003 i polegającym na potajemnej zmianie zarzucanego naruszenia, w celu wprowadzenia ułatwień dla Komisji w zakresie spoczywającego na niej ciężaru dowodu; skarżące podnoszą w tym kontekście, że Komisja była w stanie uzyskać dowody wskazujące jedynie na wymianę informacji między konkurentami, a nie na zawieranie wprowadzających ograniczenia na rynku porozumień. Taka zmiana przedmiotu bezprawnego zachowania była korzystna dla Komisji, która mogła powołać się — zdaniem skarżących niesłusznie — na mechanizmy *per se rule* przewidziane dla *hard core restrictions*, ułatwiając sobie w ten sposób przeprowadzenie dowodzenia w sprawie, a także stwarzając możliwość pominięcia faktu, iż zarzucane czyny nie wywołały żadnych skutków na rynku.
- naruszeniu nie tylko art. 253 i art. 173 traktatu, ale także art. 27 rozporządzenia 1/2003 oraz prawa do obrony w zakresie w jakim, ze względu na brak uwzględnienia w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów wniosku o wzięcie pod uwagę współpracy (leniency) ze strony spółki Fluorsid, Komisja przeprowadziła niektóre czynności dochodzeniowe i włączyła niektóre dokumenty do akt postępowania już po wydaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów oraz zarzuciła w końcowej decyzji bezprawne zachowanie inne niż to, które było przedmiotem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów (naruszenie o charakterze ciągłym oraz czyn bezprawny trwający 6 miesięcy).

Skarżący podnoszą także, iż:

- w decyzji końcowej, w celu poparcia tezy o współudziale Minmetu, Komisja powołała się na obciążające te spółkę dokumenty, które nie zostały w żaden sposób wskazane w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów;
- Komisja, poza całkowitym pominięciem w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów wniosku o wzięcie pod uwagę współpracy ze strony spółki Fluorsid, co stanowi naruszenie prawa do obrony, uwzględniła później w aktach sprawy zarówno wnioski o wzięcie pod uwagę współpracy ze strony skarżących, jak i załącznik do wniosku o wzięcie pod uwagę współpracy złożony już po wydaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów; w ten sposób Komisja i) doprowadziła do stanu niepewności odnośnie współpracy, ujemnie wpływając na treść przysługującego skarżącym prawa do obrony i terminy go dotyczące, co stanowi naruszenie reguł zawartych w pkt 29 komunikatu Komisji w sprawie zwalniania z grzywien, ii) kontynuowała czynności dochodzeniowe po wydaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, włączając nowe dokumenty do akt, i naruszając w ten sposób podstawowe zasady postępowania ze szkodą dla wszystkich jego stron.
- Komisja określiła rynek geograficzny fluorku glinu w sposób niespójny i pozbawiony należytego uzasadnienia oraz określiła w sposób całkowicie nielogiczny jego wartość.

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2008 r. — S.F. Turistico Immobiliare przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-408/08)

(2008/C 301/89)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: S.F. Turistico Immobiliare Srl (Orosei, Włochy)
(przedstawiciel: adwokat L. Marcialis)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Tytułem żądania głównego:

- stwierdzenie nieważności i bezskuteczności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C(2008) 2997 z dnia 2 lipca 2008 r. w zakresie przedmiocie systemu pomocy państwa „ustawa regionalna nr 9 z dnia 1998 r. — Nadużycie pomocy nr 272/98”.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim uznaje cały system pomocy niezgodny ze wspólnym rynkiem „chyba że beneficjent pomocy złoży wniosek o przyznanie pomocy w ramach tego systemu przed podjęciem robót dotyczących pierwotnego projektu inwestycji” nie wyłączając pomocy w zakresie w jakim uzasadnia wydatki poniesione przez beneficjenta przed złożeniem wniosku o pomoc w ramach limitów przewidzianych w przepisach „de minimis”.

Tytułem kolejnych żądań:

- stwierdzenie, że pkt 4.2 wytycznych Rady w przedmiocie regionalnej pomocy państwa (98C 74/06), zgodnie z którym „[d]odatkowo system pomocy winien stanowić, że wniosek o przyznanie pomocy musi zostać złożony przed rozpoczęciem robót w ramach projektu” jest niezgodny z prawem, w zakresie w jakim odmawia on kwalifikacji pomocy przewidzianej na korzyść beneficjentów, nie wyłączając tej części pomocy, która odnosi się do inwestycji dokonanych po złożeniu wniosku, które są funkcjonalnie i strukturalnie niezależne.
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim nakazuje Republikę Włoskiej odzyskanie pełnej kwoty uprzednio rozdzielonej pomocy, nie wyłączając tej części, która uzasadnia wydatki poniesione przez beneficjentów po złożeniu wniosku o pomoc, a odnoszącej do tych ich części, które pozostają w funkcjonalnym lub strukturalnym związku z realizowanym projektem.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie jest tożsama z decyzją będącą przedmiotem spraw T-394/08 Regione Sardegna przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są jednakowe jak przywołane w tej sprawie.

Skarżąca powołuje się w szczególności na niezgodność z prawem, w rozumieniu art. 241 WE, pkt 4.2 wytycznych Rady w przedmiocie regionalnej pomocy państwa (98C 74/06), w zakresie w jakim jest on całkowicie sprzeczny z założeniami polityki Wspólnoty w zakresie pomocy, zwłaszcza w sprawie odznaczającej się takimi cechami szczególnymi, aby wnioskować z faktu wykonania małej części planowanych robót (około 20 %), że pozostała ich część nie kwalifikuje się do pomocy, mimo że prace te zostały rozpoczęte jak przewidziano w okresie następującym po okresie określonym w przedmiotowych wytycznych.